

μπαφουσκιόσουν ἀπὸ τὴν κάψα καὶ ἀπὸ τὴν ἀχλωρίλα ΚΜα-
ρίν. ἔνθ' ἄν.

ἄχλωρος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερετ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. χλωρός.

Ὁ μὴ χλωρός, ξηρός: Ἀχλωρο τυρί.

ἀχμάκης ἐπίθ., πολλαχ. ἀχμάκ'ς πολλαχ. βορ.
ιδιωμ. ἀχμάκ'ς Ἰμβρ. Πόντ. (Τραπ.) ἀχμάκ'ς Πόντ.
(Σάντ.) ἀχουμάκης Ἰκαρ. Κύθηρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.)
Ρόδ. ἰαχουμάκης Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀχαμάκ-κης Κύπρ.
ἀχμάχος Καππ. (Φάρασ.)

Ἐκ τοῦ Ἀραβοτουρκ. *a h m a k*.

1) Εὐήθης, βλάξ ἔνθ' ἄν.: Γνωμ. Ἀχμάκης ἄνθρωπος
ζῶο μὲ δὺο ποδάρια Ἦπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνογος. 2)
Ὁκνός, νωθρός, βραδυκίνητος Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν.
(Ἀρκαδ. Βούρβουρ.)—Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀχμάκι-
κος 2. 3) Ἀνεπιτήδειος, ἄπειρος Εὐβ. (Κουρ.) Θεσσ.
Κύπρ.—Λεξ. Δημητρ.: Σὲ τούν' τὴ δουλειὰ στάθη δίπου
ἀχμάκης Κουρ.

ἀχμακιά ἡ, Εὐβ. Θεσσ. Ἰμβρ. Σαμοθρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχμάκης.

1) Εὐήθεια, μωρία ἔνθ' ἄν. 2) Ἀνεπιτηδειότης Θεσσ.

ἀχμάκινα ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχμάκιος.

1) Ἀνοήτως, βλακωδῶς: Φέρθηκε πολὺ ἀχμάκινα.

2) Ὁκνηρῶς, νωθρῶς Λεξ. Δημητρ.

ἀχμάκιος ἐπίθ. πολλαχ. ἀχμάκ'κους πολλαχ. βορ.
ιδιωμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχμάκης.

1) Ὁ προερχόμενος ἀπὸ εὐήθη, ἀνόητον ἄνθρωπον
ἔνθ' ἄν.: Ἀχμάκινη κουβέντα. Ἀχμάκινα λόγια. Ἀχμάκινο
φέρεσιμο πολλαχ. Ἀχμάκινη δουλειὰ Ἦπ. 2) Νωθρός,
βραδυκίνητος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. ἀχμάκης 2.

ἄχνα ἡ, κοιν. ἄχνα Κρήτ. ἄχνα Κάμπ. Πελοπν.
(Βούρβουρ.) ἄχνα Λέσβ. Τήλ. ἄχνα Πόντ. (Κερασ.
Ὁφ. Τραπ.) ἄχλα Εὐβ. (Κάρυστ.) Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.)
ἄχλα Κύπρ. ἄχνη Ἀνδρ. Εὐβ. (Ὁξύλιθ. Στρόπον.) Θράκ.
Κάρπ. Κύθηρ. Κύπρ. Κωνπλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κινίδ. Κο-
ρων.) Ρόδ. Σίφν. Στερελλ. (Κλών.) Σύμ. Τσακων. Χίος
ἄχ' Μακεδ. (Βλάστ.) Θράκ. (Αἰν.) ἄχ' Ἰμβρ. Κυδων.
ἄχνη Κύπρ. ἄχνη Λεξ. Κινδ ἄχ' Λέσβ. ἄχνη Πόντ.
(Σινώπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀχνίζω, παρ' ὃ καὶ ἀθνίζω καὶ ἀφνίζω.
Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,76 καὶ ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λε-
ξικογρ. Ἀρχ. 3 κέξ. Τὸ ἄχνα κατ' ἀνάπτυξιν συνοδίτου
φθόγγου ὅπως καπνός - καπινός κττ.

1) Ὁ ἀτμός τοῦ ζέοντος ὕδατος ἢ ἄλλου ὑγροῦ κοιν.
καὶ Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σινώπ. Τραπ.) Τσακων.: Τὸ φαεῖ
βγάζει ἄχνα κοιν. Ἡ ἄχλα τοῦ χοχλαστοῦ νεροῦ Κύπρ.
Συνών. ἀνάχνα 1, ἀχνάδα (Ι) 1. β) Ὁσμή φαγητοῦ,
ἀναθυμίασις Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Ἀμισ.) Ρόδ.
Τήλ.—Λεξ. Δημητρ.: Ἡ ἄχνα τοῦ φαγητοῦ τοῦ χαμομηλιοῦ
Λεξ. Δημητρ. Τηγανίζει ψάρι κα' ἔφτασε ἡ ἄχνα ἐπὶ Μάν.
Συνών. ἀχνάδα (Ι) 1 β. γ) Ὁμίχλη σύννηθ.: Ἡ ἄχνα
τῆς αὐγῆς. Συνών. ἀχνάδα (Ι) 1 γ. 2) Ὁ κατὰ τὴν
ἀναπνοὴν ἐκπνεόμενος ἀήρ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)
Τσακων.: Ἡ ἄχνα τὸ χειμῶνα θαμπώνει τὸ τζάμι Μάν.
Βρομεῖ ἡ-ρ-ἄχνα του Κρήτ. Ἡ ἄχνη του ἐβρόμῃσ' ἀ τὴ
δεῖνα Ἀπύρανθ. || Φρ. Ἀχνα δὲν ἀκούεται (ἐπὶ ἀπολύτου
σιωπῆς). Δὲν βγάξω ἄχνα (σιωπῶ τελείως) κοιν. Ἀχνα!
(ἄκρα σιωπῇ) Κρήτ. Βγῆκε ἡ ἄχνα μ' (ἐκουράσθη) Ἀράχ.

Σταμάτησε ἡ ἄχνα μ' (ἐφοβήθη) αὐτόθ. Μόνου ἡ ἄχνη ἐπό-
μεινε ἐπάνω του (ἐπὶ τοῦ ἐξηντλημένου καὶ μόλις δεικνύ-
οντος σημεία ζωῆς) Ἀπύρανθ. || Ἀσμ.

Τρασοῦδες το' ἡ ἄχνη σου μυρίζει σὰ δὲ μόσκο
Κύθηρ.

Βάλε με 'ς τ' ἀγαλάκια σου καὶ ἄς εἶν' ἀπόξω χιόνι,
πάπλωμα δὲ χρειάζεται κα' ἡ-ρ-ἄχνα σου μὲ σώνει

Κρήτ.

Κι ἂ δῆνε χῶσω, ἀγάπη μου, 'ς τὴ γλῶσσα μ' ἀποκάτω,
ἡ ἄχνα τοῦ στομάτου μου βγαίνει καὶ μολογᾷ το
αὐτόθ. Συνών. ἀνάχνα 2, ἀχνάδα (Ι) 2. β) Μεταφ.
ἡ καρδιά ὡς ἔδρα τοῦ αἰσθήματος Στερελλ. (Ἀράχ.): Δὲν
εἶπε μιὰ βουλὰ ἡ ἄχνα τ' κα' ἡ ψ'χὴ τ' νὰ μ' φέρ' ἕνα κόμπου
νερό. Δὲν εἶν' ἀπὸ τ'δ'νοὺς ποῦ πονάει ἡ ἄχνα τ' κα' ἡ ψ'χὴ τ'.

3) Μικρὰ ἀφορμή, πρόφασις Πόντ. (Κερασ.): Ἀχναν
ἐγύρευεν νὰ μαλώνῃ. || Φρ. Γιὰ τὴν ἄχναν τοῦ δεῖνα (ἐξ αἰτίας
τοῦ δεῖνα). Συνών. ἀχνα (Ι) 3. 4) Ἀκτινοβολία
θερμοῦ σώματος Κρήτ. Κύπρ.: Ποῦ τὴν ἄχλαν τοῦ λαμπροῦ
ἐπυροκάησαν οἱ βοῦκ-κες τῆς Κύπρ. Ἐπυροκάη τ' ὀφτόν
ποῦ τὴν ἄχλαν τῆς καρβουνιάς αὐτόθ. || Ἀσμ.

Ἀπ' τὴ δληγὴ ποῦ μοῦ 'νοιξες τὸ αἷμα δὰ σοῦ δώσω

καὶ ἀποῦ τὴν ἄχνα τοῦ καημοῦ τὸ χιόνι δὰ σοῦ λειώσω

Κρήτ. 5) Ἐλαφροτάτη πνοὴ ἀνέμου Κέρκ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ.) Τσακων.—ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 65: Ἀχνη δὲ φνσᾷ
Ἀπύρανθ. Ἀχνα δὲ φύσαε, φύλλο δὲ σεῖόταν ΚΠασαγιάνν.
ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀχνάδα (Ι) 3.

ἄχνα ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός.

Ἀσθενῶς, ἀμυδρῶς: Τὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ ἐφώτιζε ἄ-
χνα τὴν κάμαρη σύννηθ. Ἀχνα μακρογάθε ἀκούσαν ἐνὸς σκύλ-
λου τὸ γάβγισμα Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Καὶ σὲ μύρια ἄστρα ἀνάμεσα ποῦ ἄχνα φεγγοβολοῦσαν
ΙΤυπάδ. Ποίημ. 16.

ἄχναδα ἡ, (Ι) Βιθυν. Ἦπ. Θράκ. (Αἰν.) Σάμ.—ΑΒα-
λαωρ. Ἔργα 3,348 ΚΠαλαμ. Πολιτ. μοναξ. 145 — Λεξ.
Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀχνός καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άδα (Ι).

1) Ἀτμός ζέοντος ὑγροῦ Βιθυν.—Λεξ. Ἐλευθερουδ.
Δημητρ.: Ἡ ἀχνάδα τῆς σούπας Λεξ. Δημητρ. Συνών.
ἄχνα 1. β) Ἡ διὰ τοῦ ἀτμοῦ φερομένη ὁσμή φαγητοῦ
Βιθυν.: Ἀπὸ τὴν ἀχνάδα τὸ κατάλαβα τὸ φαεῖ ποῦ βράζεις
Βιθυν. Συνών. ἄχνα 1 β. γ) Ὁμίχλη Θράκ. (Αἰν.)
—Λεξ. Δημητρ.: Ἐπεσε ἀχνάδα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἄ-
χνα 1 γ. δ) Ἀραιὸν νέφος Λεξ. Δημητρ.: Ἀπλώνονταν
'ς τὸν οὐρανὸ ἀχνάδες, χινοπωριάτικα μηνύματα. ε) Κα-
πνὸς ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σὰ μυστικὸ ξημέρωμα | τοῦ λιβανιοῦ οἱ ἀχνάδες,

ἀνάπαν οἱ λαμπάδες | καὶ ἀστράπαν οἱ ἐκκλησιές.

2) Ὁ ἐκ τῶν πνευμόνων ἐκπνεόμενος ἀήρ Ἦπ. Σάμ.
κ.ά. Συνών. ἄχνα 2. 3) Ἐλαφρὰ πνοή, ἀσθενέστατος
ἡχος Ἦπ.—ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.—Λεξ. Μ'Εγκυκλ.: Φρ.
Παίρνω ἀχνάδα (ἐννοῶ, ἀντιλαμβάνομαι) Ἦπ. || Ποίημ.

...Ἡ Λευκάδα

τὸν εἶχε πολεμάρχο τῆς χωρὶς νὰ πάρῃ ἀχνάδα

ξένος κἀνεῖς τοῦ μυστικοῦ

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἄχνα 5.

ἄχναδα ἡ, (ΙΙ) Ζάκ. Ἦπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.)
Κεφαλλ.—ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 6 καὶ 2, 7 Ἐπαχτίτ. ἐν
Προπυλ. 1, 244 ΔΣολωμ. 11 ΑΤραυλαντ. Ἐξαδέλφ. 43
—Λεξ. Μπριγκ. Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀχνός καὶ τῆς καταλ. -άδα (Ι).

